

Libris

Respect pentru oameni și cărți

RO
ASTRID LINDGREN

KARLSSON DE-PE-ACOPERIȘ

Ediția a II-a

Ilustrații de Ilon Wikland
Versuri traduse de Florin Bican

Traducere din engleză
de Luiza Vasiliu

ARTHUR

Karlsson-de-pe-acoperiș	5
Karlsson construiește un turn	18
Karlsson se joacă de-a cortul	33
Karlsson pune pariu	50
Karlsson e pus pe ghidușii.	77
Karlsson se joacă de-a fantomele.	101
Karlsson face scamatorii cu Alberg, câinele ghiduș	125
Karlsson merge la petrecere	146

Pe o stradă cât se poate de obișnuită din Stockholm, într-o casă întru totul obișnuită, locuiește o familie cu totul și cu totul obișnuită, pe nume Svantesson – un tată cât se poate de obișnuit, o mamă cât se poate de obișnuită și trei copii, cât se poate de obișnuiți și ei, Bobi, Beti și Frățiorul.

— Ba eu nu-s deloc un frățior obișnuit! spune Frățiorul.

Dar nu-i adevărat. Bineînțeles că-i cât se poate de obișnuit. Sunt atâția băieței ca el, de șapte ani, cu ochi albaștri și nas cârn, cu urechi murdare și pantaloni ruți în genunchi. Frățiorul e, fără doar și poate, cât se poate de obișnuit.

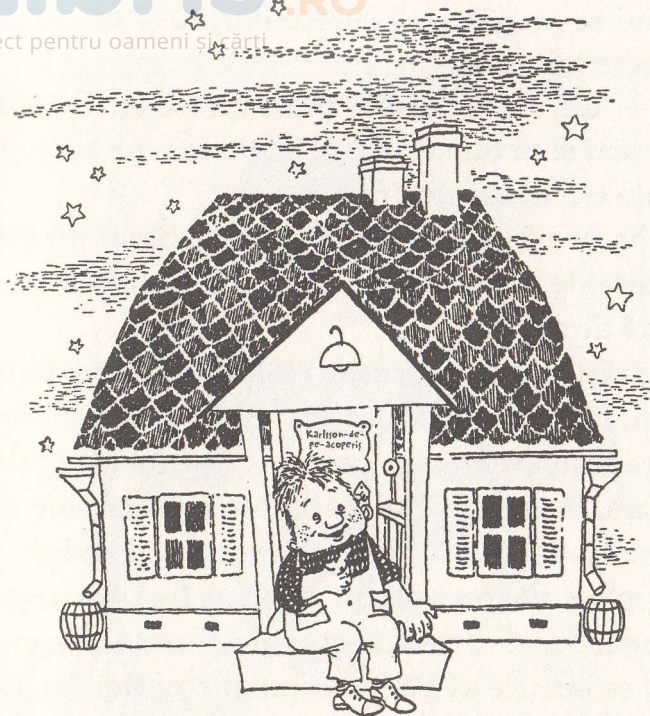
Bobi are cincisprezece ani, îi place fotbalul și are note proaste, așadar și el e cât se poate de obișnuit. Beti



are paisprezece ani și părul strâns în coadă, precum multe alte fete, cât se poate de obișnuite.

Singurul din toată casa care nu-i deloc obișnuit e Karlsson-de-pe-acoperiș. Karlsson *locuiește* pe acoperiș, iar asta e, de bună seamă, ceva destul de neobișnuit. O fi altfel în alte colțuri de lume, însă în Stockholm nu dai toată ziua nas în nas cu cineva care locuiește într-o căsuță ciudată, sus, pe vreun acoperiș. Ei bine, așa locuiește Karlsson, un domn mititel, rotofei și foarte hotărât, care poate zbura. Oricine poate zbura cu avionul sau elicopterul, dar nimeni nu-i în stare să zboare de unul singur precum Karlsson. Odată răsuțește butonul ca o rotiță, aflat așa, cam în dreptul buricului, și, *zbârrr*, grozavul motoraș cu elice de pe spinarea grăsunului pornește! Karlsson așteaptă un pic până motorașul prinde viteză și, când e gata de drum, se ridică și pleacă în zbor, plutind frumos și mândru ca un destoinic șef de birou. Mă rog, dacă vă puteți închipui un șef de birou cu motoraș în spinare...

Karlsson e fericit ca peștele în apă în căsuța lui de pe acoperiș. Seara stă pe treptele de la intrare și se uită la stele. De acolo, stelele se văd mai bine decât de oriunde altundeva, de bună seamă,



și e de mirare că nu se mută mai multă lume pe acoperiș! Însă oamenii nu știu că *se poate* locui și pe acoperiș și habar n-au că, acolo sus, e căsuța lui Karlsson, căci stă bine ascunsă în spatele hornului celui mare. De fapt, cei mai mulți n-ar vedea asemenea căsuțe nici dacă s-ar împiedica de ele. Cândva, un coșar zărise casa lui Karlsson chiar

când se pregătea să curețe hornul și nu mică îi fusese mirarea:

— Curioasă treabă, murmurase el. O casă... Să vezi și să nu crezi! O căsuță, sus, pe acoperiș! Cum o fi ajuns aici?

Pe urmă se apucase să curețe coșul de fum, uitase de căsuță și nici că-și mai amintise vreodată de ea.

Frățiorul era bucuros că-l întâlnise pe Karlsson, căci, de îndată ce grăsunul apărea în zbor, începeau aventurile, care mai de care mai palpitate. Poate că și lui Karlsson îi părea bine că-l cunoscuse pe Frățior. O fi frumos să locuiești pe acoperiș, dar prea plăcut nu poate fi să stai singur-singurel într-o casă, neștiut de nimeni. Și cum să nu se bucure să fie întâmpinat cu „Hei-ho, hop și-așa, Karlsson!” când sosește în zbor.

Iată cum s-au petrecut lucrurile când s-au întâlnit Karlsson și Frățiorul. Era o zi dintre acelea, anapoda, când Frățiorul numai în pielea Frățiorului nu voia să fie. De obicei îi plăcea să fie Frățiorul, căci întreaga familie îl răsfața și nu mai prididea să-i facă poftele. Dar, în unele zile, parcă totul era cu susul în jos – mama îl dojenea că și-a găurit pantalonii, Beti îi zicea „Suflă-ți nasul,

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți



mucosule!“, iar tata îl certa că întârziase pe drumul de la școală:

— Cu ce-ți tot pierzi tu vremea pe drum, mă-ntreb?

Își pierde vremea, auzi! De unde să știe tata că-i ieșise un câine în cale? Un cățel blând și frumos care îl mirosise și dăduse vesel din coadă, de parcă ar fi încercat să-i spună că ar vrea să fie câinele lui.

Frățiorul l-ar fi primit de îndată bucuros, de-ar fi fost după el, însă mama și tata nici să n-audă de câine în casă. Pe urmă însă apăruse o tanti care strigase „Ricki, vino-ncoace!“ și atunci Frățiorul pricepuse că nu putea să fie câinele lui.

— N-o să am niciodată un câine al meu! spuse el cu amărăciune, căci în ziua aceea toate erau așa de anapoda. Tu îl ai pe tata, Bobi și Beti sunt mereu împreună, da' eu? Eu n-am pe nimeni!

— Frățiorule iubit, dar tu ne ai pe noi toți, zise mama.

— Ba n-am pe nimeni! spuse Frățiorul încă și mai abătut, căci dintr-odată se simțea singur pe lume.

Avea totuși ceva doar al lui. Avea camera lui și acolo se și duse.

Era o seară luminoasă și frumoasă și fereastra era deschisă. Perdelele albe se legănau încetiușor,

Înainte și înapoi, de parcă salutau stelutele palide de pe cerul primăverii. Frățiorul se așază la fereastră, cu gândul la cățelul cel blând. Oare ce făcea? Poate că se cuibărise în coșulețul lui, undeva, pe podeaua unei bucătării, iar lângă el stătea un băiețel – un alt băiețel, nu Frățiorul – care-l mângâia pe capul lăptos și-i spunea: „Ricki, cățel frumos!”

Frățiorul oftă din rărunchi. Atunci auzi un zbârnâit ușor, apoi din ce în ce mai puternic și, deodată, zări un omuleț mic și gras care venea în zbor spre fereastra lui. Era Karlsson-de-pe-acoperiș, dar Frățiorul încă nu știa asta.

Karlsson se uită lung la Frățior, apoi pluti mai departe. Dădu roată acoperișului de peste drum, făcu o tură în jurul coșului de fum și se îndreptă din nou spre fereastra Frățiorului. Mări viteza și trecu vâjâind prin fața băiatului, ca un mic avion cu reacție. Apoi mai trecu de câteva ori, dar Frățiorul nici păs nu zise, ci așteptă în tăcere, cuprins de fiori, căci nu se întâmplau zi de zi asemenea lucruri nemaipomenite, cum ar fi să apară în zbor la fereastră un nene mic și gras. În cele din urmă, Karlsson încetini, se opri în aer chiar lângă pervaz și zise:

— Hei-ho, hop și-așa! Pot să poposesc un pic?

— Cum să nu, pofteste! spuse Frățiorul. Nu ți-e greu să zbori așa?

— Mie? Nicidecum! răspunse Karlsson țănoș. Doar sunt cel mai bun acrobat zburător din lume! Dar n-aș sfătui te miri ce ageamiu să-ncerce așa ceva.

Frățiorul se gândi atunci că el sigur era un „te miri ce ageamiu“ și hotărî pe loc că era mai înțelept să nu încerce să zboare precum Karlsson.

— Cum te cheamă? îl întrebă Karlsson.

— Frățiorul. De fapt, mă cheamă Svante Svan-tesson, răspunse băiatul.

— Ca să vezi, ce deosebiți suntem! Pe mine mă cheamă Karlsson. Karlsson și atât. Hei-ho, hop și-așa, Frățiorule!

— Hei-ho, hop și-așa, Karlsson! îl salută și Frățiorul.

— Câți ani ai? întrebă apoi Karlsson.

— Șapte.

— Bravo, ține-o tot așa! îl laudă Karlsson și, punând un picioruș gras pe pervazul ferestrei, intră degrabă în cameră.

— Da' tu câți ani? întrebă și Frățiorul curios, căci grăsunul îi părea cam copilăros pentru un nene.

— Câți ani am eu? se miră Karlsson. Sunt în floarea vârstei, asta-i tot ce pot să spun!

Frățiorul nu prea înțelese ce înseamnă să fii „în floarea vârstei”. Se gândi atunci că poate și el era „în floarea vârstei” și nu-și dădea seama, așa că, prevăzător, îl întrebă pe Karlsson:

— Și... cam când e omul în... floarea vârstei?

— Tot timpul! răspunse Karlsson încântat. Cel puțin în ceea ce mă privește. Sunt un bărbat frumos, nemaipomenit de isteț și potrivit de gras, în floarea vârstei!

Apoi Karlsson zări pe raft motorașul cu abur, de jucărie.

— Ce zici, îi dăm drumul? întrebă el.

— N-am voie singur! răspunse Frățiorul. Trebuie să fie tata sau Bobi cu mine când mă joc cu el.

— Tata, Bobi sau Karlsson-de-pe-acoperiș, cel mai bun mecanic de motor cu abur din lume! Asta să-i spui lui taică-tu din partea mea, zise Karlsson.

Și, apucând sticla cu spirt de lângă micuța mașinărie, Karlsson turnă un pic în rezervor și aprinse un chibrit. Dar, cu toate că era cel mai bun mecanic de motor cu abur din lume, vărsase o grămadă pe lângă și, cât ai clipi, băltoaca de alcool luă foc și flăcări albastre începură să danseze jucăușe pe raft. Frățiorul începu să țipe și se repezi spre raft.